

ofte rene Smaaspørgsmaal; men paa den anden Side, overalt, hvor Ministrene have troet at kunne klare sig selv, have vi set dem handle med en meget udpræget embedsmandsmæssig Uafhængighedsfølelse. Medens paa den ene Side Ministeriet aabenbart mere og mere søger at finde sin særlige politiske Støtte i de samme Grupper, som støttede dets Forgænger, optræder den samtidig hermed tillige fuldtud som Arvtager af de Estrupske Regerings-Principper. Det Forlig, hvormed den Estrupske Regering afsluttede sin Tilværelse, er, som bekendt, af Højre stadig blevet forklaret som den udtrykkelige og definitive Godkendelse af den Estrupske Politik Grundsatninger. Denne Regering har da ogsaa vist, at den ganske simpelt gaar ud fra at betragte de Estrupske Regerings-Principper som givne Forudsætninger. Da nu tilmed dens Hovedpersoner ere Embedsmænd, medens den omvendt stod uden virkeligt Hold paa noget politisk Parti og derfor ogsaa uden politiske Baand, har den paa disse Principper yderligere indpodet en rent embedsmandsmæssig Opfattelse. Saaledes er Regeringens Forhold til Rigsdagen blevet noget nær som en Amtmands Stilling over for Amsraadet. Blandt de mange Sager, som en Amtmand har at varetage, er der visse Kredse af Anliggender, hvor han maa høre Amsraadet; men uden for dette er han Embedsmand og skal meget have sig frabedt, at nogen blander sig i hans Sager. Vi have set ikke blot, at denne Regering har ment at burde muntre Folketinget ved stadig paa ny at forelægge Rækker af Forslag, som Folketinget atter og atter bestemt har afvist, og at den omvendt har modsat sig Foranstaltninger, som Tinget ønsker fremmede. Men vi have ogsaa set Regeringen gennemføre givne Love stik imod alle Forudsætninger for Lovens Givelse og paa Trods af alle Indvendinger og Advarsler. I de sidst forløbne Samlinger stilledes Folketinget Gang efter Gang over for den Nødvendighed rent ud i Nødværge at maatte slaa fra sig og med bestandig større Eftertryk. Vi have set det Særsyn, at Regeringen atter og atter har staaet her med saa godt som hele Tinget mod sig og kun een eller et Par Stemmer for sig, en Stilling, som for enhver Regering, der handlede under den ringeste Følelse af politisk Ansvar, vilde være utænkelig uden øjeblikkelig at medføre dens Afgang. Men det mest graverende Udslag af hele denne Regeringsopfattelse, er dog Ministeriets Stilling over for Bevillingsretten, saaledes som

den nu har lagt sig for Dagen. Da det i Fjor Sommer blev bekendt, at Regeringen havde taget en halv Mill. Kr. ubevilgede Midler, kom dette ikke blot overraskende for Venstre, men det maa siges, at det tillige sikkert var meget ubehageligt for Højre, i alt Fald for de fleste. Det Forsvar, som pligtmæssig er blevet ført fra Højres Side for dette Regeringens Skridt, har da i Virkeligheden ogsaa været overordentlig mat. I Virkeligheden er der ikke sagt noget andet end dette ene, at Regeringen har handlet i god Tro. Jeg skal ikke opholde mig ved, at dette er et mærkeligt Forsvar. Det kan næppe anses for at være fuldt tilstrækkelig Adkomst til at føre Regeringen, at man i god Tro gør Fejl paa Fejl. Men selv om man skulde mene dette, saa er der nok Grund til at spørge: hvad forstaaer man egentlig ved det, at Regeringen har været i god Tro? At Regeringen med bevidst, udtrykkelig planlagt Forsæt skulde have gjort noget, der er forkert, er der jo dog ingen, der paastaar. Men Spørgsmaalet er, hvorvidt Regeringen med Feje skulde kunne være i den Tro, at den ved sin Handling ikke har traadt Rigsdagens forfatningsmæssige Ret for nær. Og Svaret er, at Regeringen, i alt Fald ikke *nu*, kan være i denne Tro. Pengene ere givne ud, som det hedder, paa forventet Tillægsbevilling. Hvad vil det sige: „forventet“ Tillægsbevilling? Det vil sige: Regeringen handler, vel vidende, at den ved at udgive Peng, som ikke ere bevilgede, overskrider sin Myndighed, men at den gør det i den fulde Overbevisning, at den derved handler i Overensstemmelse med Rigsdagens Ønske og Vilje, og at den derfor bagefter vil faa Rigsdagens Godkendelse deraf. Hvis denne Overbevisning ikke er til Stede, saa kan der ikke være Tale om nogen „forventet“ Tillægsbevilling, saa kan den i det højeste være Tale om „uforventet“ Tillægsbevilling. Hvis Forventningen brister, hvis det viser sig, at Regeringen i en vigtig Sag, hvor den har handlet uden om Rigsdagen og overskredet sin Myndighed uden derved at have forstaaet at ramme Rigsdagens Ønsker og Vilje, saa er der for Regeringen, forfatningsmæssig set, intet andet at gøre end at gaa sin Vej. Det maa den gøre ganske uanset, om dens Forhold er et saadant, at det ydermere kan give Anledning til at straffes af Domstolene. Den maa gøre det, fordi under disse Forhold er dens Forbliven ved Roret en uafbrudt Trussel mod Rigsdagen, en Trussel om, at om end Regeringen er nok saa meget i god Tro, vil den ved